

TOMÍK

Únor 2009

Nazdárek kamarádi,

nějak se nemůžu zbavit toho vánočního lenošení. Cukroví sice už nemáme, ale nějak mě ta nálada nechce opustit. Letos jsme měli doma dlouho stromeček a ještě do toho napadl

ten sníh, jé, to byla paráda. Na Nový rok jsem byl bruslit. S kamarády jsme hráli hokej a já se tam s jedním pohádal a dokonce jsem do něj celý vzteklý vrazil a on upadl a má teď na koleni kvůli mně velkou modřinu. A to jsou teprve necelé dva měsíce, co jsem slíbil svatému Mikulášovi, že budu hodný kluk. Nejen že jsem nepomohl mamince a tatínkovi při vánočních přípravách, ale taky jsem zlobil. Je mi to líto. Snad se najde vhodná příležitost a já budu moct všechno napravit. Každý večer bez řečí utřu nádobí a tomu kamarádovi se omluvím a podělím se s ním o čokoládu, kterou jsem dostal od babičky za

vysvědčení. Pak týden škola a zase prázdniny!!! Už máme za sebou tu kupu písemek. Trochu jsem se musel učit, ale pomohlo to: na vysvědčení je jen jedna dvojka - z matematiky. Je to paráda. A věřím, že do příštího vysvědčení to vytáhnu na samý. Tak já už musím končit, jdu mamince vynést odpadky.

Mějte se krásně!!!

Tomík

P.S. Uf, málem bych zapomněl, tohle číslo bude věnované svátku sv. Blažeje. A po dlouhé době tu také máme hádankový rozhovor, tak hádejte, kdo by to tak mohl být ☺.

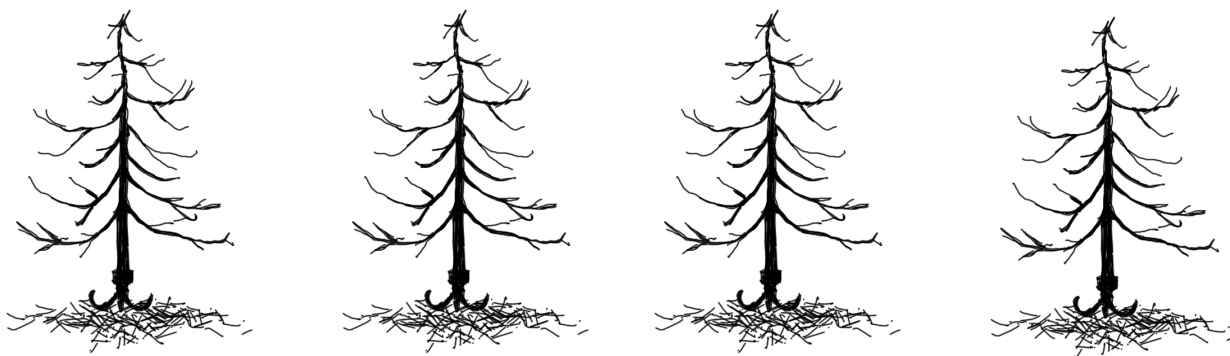
Svatý Blažej

Kdysi dávno, kdesi daleko, bylo to ve 3. a 4. století našeho letopočtu a v místě, kde se mísil národ Řeků s národem Arménů, na východě Římské říše, žil chlapec jménem Blažej. Jeho jméno nese význam něco jako 'brepta' nebo 'tulpas' a nebo snad 'trpící zánětem kloubů', ale ani jedno na něj nesedělo. Jako mladý muž se stal lékařem a staral se o nemocné, jejichž zdraví odevzdával Bohu. V roce 300 byl dokonce vysvěcen na biskupa. Pak spíše uzdravoval lidi z jejich duchovních či duševních bolístek než od bolesti těla. Práce se mu moc zamlouvala, proto jí věnoval veškeré své

úsilí. Až jednoho dne k němu dorazila zpráva, že nedaleko Sebasty – města, ve kterém působil - jsou křesťané velice pronásledováni a dokonce zabíjeni. Rozhodl se tedy, že se začne ukrývat v jedné jeskyni a stane se poustevníkem. Neměl tam co jíst, ale legenda praví, že mu zvířátka nosila různé bobule, houby a ostatní lesní plody a díky jim Blažej přežil. Blažej zvířata uzdravoval a ona si k němu vytvořila důvěru a měla ho ráda. Dokonce i šelmy si ho vážily. Jednou se stalo, že vlk chytl sele jedné ubohé stařenky, která neměla už nic jiného. Blažej se na vlka rozhněval a ten poslušně šel prasátko vrátit na místo, kde ho vzal.

Netrvalo dlouho a Blažej byl objeven římskými vojáky a zajat. V zajetí se mu podařilo zachránit synka nějaké matky, který se dusil rybí kostí. Blažej na něj vložil ruce a klučík se uzdravil. Jako poděkování mladá žena nosila biskupu Blažejovi do vězení svíce.

Roku 316 byl Blažej popraven. Jeho svátek si připomínáme 3. února. Na jeho památku nám kněz dává takzvané svatoblažejské požehnání, které nás má celý rok chránit od všech nemocí nejenom těla, nýbrž i duše. A konečně, od svatého Blažeje se můžeme přiučit třeba to, že se nebál všechno opustit a být sám, věděl že s ním stále Hospodin drží. A tak se ani my nemusíme bát, když přijde večer a my musíme chvíli zůstat doma sami. Je zamčeno nebo jsou rodiče poblíž, nic se nám přece nemůže stát!

Hádankový rozhovor

Čím jsi chtěl být, když jsi byl malý?

Přiznávám, že už si to téměř nepamatuji. Ale určitě jsem chtěl být rytířem, potápěčem nebo námořníkem.

Tvoje oblíbená pohádka, či knížka?

Moje první knížka, kterou jsem sám přečetl: Kvak a Žbluňk jsou kamarádi. Když jsem ji nedávno viděl nově vydanou, s úžasem jsem listoval známými obrázky a příběhy. Ještě dnes si je vybavuji, ač je to již dávno.

Jaká byla Tvoje nejoblíbenější hračka?

Vybavuji si dvě: plyšový lev, který se jmenoval Klérens a panáček z lega.

Jídlo, které jsi měl v dětství nejraději? Bylo od maminky nebo od babičky?

To by byla dlouhá řada. Kromě koprovky mi chutnalo úplně všechno! A to od maminky i od babiček.

Provedl jsi někdy nějakou lumpárnu?

Určitě! Ale neprozradím jakou.

Jaký je Tvůj největší zážitek z dětství?

Bylo by jich celá řada. Některé jsou veselé a jiné smutné. Pamatuji se, že nás jednou na nádraží na chatě vzal strojvedocí do velké lokomotivy (říkalo se těm lokomotivám Sergej). Když jsme se těmi útroby prodlírali s vykulenýma očima, strojvedoucí zapnul motor a ozval se strašný rachot. Hrozně jsem se lekl. Ale můj bratr se možná díky tomu stal strojvedoucím.

Tak kdo uhodne, s kým jsme si povídali ?